

FACTSHEET - GEBEURTENISSEN

Belangrijkste pijnpunten:

- Er is geen sprake van een liquiditeitsprobleem bij Conservatrix, maar alleen van een (boekhoudkundig) solvabiliteitsprobleem.
- De problemen bij Conservatrix en het uiteindelijke faillissement vloeien onder andere voort uit de overgang naar Solvency II. Het doel van Solvency II is betere bescherming van polishouders, waaronder juist bescherming tegen faillissement.
- Solvency II is van kracht geworden op 1 januari 2016. Nederland, in tegenstelling tot een aantal andere Europese landen, heeft geen overgangsregeling toegepast bij de overgang van Solvency I naar Solvency II. Die overgangsregeling bestrijkt een duur van 16 jaar om de (verzekerings- en beleggings-) portefeuilles van verzekeraars klaar te maken voor deze nieuwe regels. Conservatrix heeft door deze snelle introductie onvoldoende tijd gekregen om haar solvabiliteit te verbeteren.
- De 'Opvangregeling voor levensverzekeraars' is begin 2019 komen te vervallen. Polishouders hebben daardoor geen enkele bescherming tegen de gevolgen van een faillissement.
- DNB heeft onbegrijpelijke keuzes gemaakt:
 1. Gedwongen overdracht naar Trier Holding (in 2015 nog te risicovol, met herverzekering binnen zelfde Groep en een dubieuze aandeelhouder (Greg Lindberg) die nu in gevangenis zit).
 2. In werkelijkheid geen kapitaalversterking door Trier Holding, maar herverzekering binnen de groep van Greg Lindberg en buiten Europa, waarvoor (naar nu blijkt) onvoldoende financiële dekking was (creatief boekhouden).
 3. Er zijn door DNB afspraken gemaakt met Trier Holding over de verplichtingen bij overdracht, die kennelijk niet afdwingbaar waren (want die blijken nu niets waard).
 4. Er heeft een schikking plaatsgevonden in onderhandeling met de Amerikaanse toezichthouder, op grond waarvan het herverzekeringscontract is beëindigd (met grote financiële gevolgen, er is voor 88 miljoen aan ongedekte verplichtingen teruggekomen op de balans van Conservatrix).
 5. Op verzoek van DNB is Conservatrix failliet verklaard, waarbij polishouders momenteel met 30% worden gekort (de groep pensioengerechtigden wordt vooral hard geraakt, zij hebben immers geen herstel mogelijkheden).

Belangrijkste vragen:

- Hoe is het mogelijk dat toezicht op grond van de wettelijke bepalingen met als doel betere bescherming van polishouders, het faillissement van Conservatrix niet heeft kunnen voorkomen?
- Waarom is ervoor gekozen om het elders in Europa toegepaste overgangsrecht niet toe te passen, om zodoende verzekeraars zoals Conservatrix meer tijd te bieden hun buffers op peil te brengen?
- Op welke wijze en op basis van welke feiten heeft DNB vastgesteld dat de polishouders van Conservatrix beter gediend zouden zijn met de gedwongen overdracht naar Trier Holding?
- Op welke manier heeft DNB geoordeeld dat zij de naleving van de met Trier Holding gemaakte afspraken kon afdwingen (terwijl haar toezichtsinstrumentarium zich niet tot Amerika uitstrekt)?
- Waarom is de 'Opvangregeling voor levensverzekeraars' begin 2019 afgeschaft? In andere Europese landen is nog steeds een vangnet voorhanden. Zouden de polishouders van Conservatrix beter af geweest zijn als die regeling nog had gegolden?
- Waarom is er in 2017 door DNB niet een andere keuze gemaakt, bijvoorbeeld om toen het faillissement aan te vragen? Op dat moment had de opvangregeling nog gegolden. En waarom is nu het faillissement wel aangevraagd? Kon men niet wachten op de uitkomst van lopende juridische procedures tegen Trier Holding?
- Waarom is er niet (tijdig) gekozen voor de inzet van alternatieven? En welke alternatieven zijn onderzocht?

Belangrijkste stellingen:

- De polishouders van Conservatrix worden hard geraakt door dit faillissement als gevolg van de eerdergenoemde introductie van Solvency II, de Wet herstel en afwikkeling van verzekeraars, de daarbij behorende regelgeving en het daardoor vervallen van de 'Opvangregeling voor levensverzekeraars'. Dit terwijl de overgangsregeling, die juist bedoeld was om dit soort effecten op te vangen, niet werd gehanteerd.
- Polishouders hebben de nodige vragen bij de door DNB gemaakte keuzes, nu de interventie door DNB de situatie bij Conservatrix eerder heeft verslechterd, dan verbeterd. Daarbij is het voor hen moeilijk te verteren dat DNB tot op heden met een beroep op de geheimhoudingsplicht geen verantwoording heeft afgelegd over de gemaakte keuzes.
- Polishouders konden geen enkele invloed uitoefenen op de door en voor Conservatrix gemaakte keuzes en moesten vertrouwen op hun overheid en het door hun overheid ingerichte toezicht, met dit faillissement als wrange afsluiting.
- Veel polishouders hebben geen mogelijkheid om de door de curatoren aangekondigde kortingen te herstellen, simpelweg omdat ze al met pensioen zijn.
- Maar ook bij de groep van polishouders die nog niet gepensioneerd zijn, zijn veel schrijnende verhalen.
- Dit maakt duidelijk dat actie op overheidsniveau (een steunpakket) gerechtvaardigd, noodzakelijk en fatsoenlijk is, nu de aanspraken van de polishouders fors gekort worden. Temeer nu de polishouders door alle wijzigingen in regelgeving door diezelfde overheid precies tussen wal en schip dreigen te vallen.

Meer informatie: www.stichtingpolishoudersconservatrix.nl